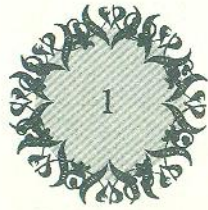

ПЕРЕД ПОЧАТКОМ

Спальня Скарлет Драгни була схожа на палац, збудований із чудес і магії. Але для людини, котра не вміє фантазувати, це виглядало б просто як стихійне звалище суконь. Гранатово-червоні вбрання встеляли килими кольору слонової кістки, а блакитні сукні звисали з кутів ліжка під залізним балдахіном, легенько погойдуючись, коли порив солоного вітру долітав із відкритих вікон. Сестри, що сиділи на ліжку, здавалося, не помічали ні вітру, ні людини, яка разом з ним проникла до кімнати. Ця нова фігура прослизнула всередину тихо, як злодій, не створюючи жодного шуму, підкрадаючись до ліжка, де гралися її доньки.

Скарлет, її старша, була зайнята тим, що поправляла пелюстково-рожеву спідницю, яка лежала на її плечах, наче накидка, а її молодша сестра, Донателла, обмотувала пасмо кремового мережива навколо обличчя, наче пов'язку на око.

Їхні голоси були високими, легкими та по-ранковому дзвінкими, — такими, як бувають лише дитячі голоси. Саме лише їхнє звучання було чарівним, воно розтоплювало палке полуденне сонячне світло на шматочки ірисок,

Донателла

Коли Легенда вперше з'явився у снах Телли, він мав такий вигляд, ніби щойно зійшов із однієї з історій, які про нього розповідали. Як Данте він завжди одягався у все чорне, немов троянда, витатуйована на тильній стороні його руки. Але сьогодні, виконуючи роль Легенди, він був одягнений у двобортний фрак спокусливо-червоного кольору, обшитий золотом, з краваткою в тон, і своїм незмінним капелюхом.

Блискучі пасма чорного волосся визирали з-під крисів капелюха, прикриваючи вугільно-темні очі, які сяяли, коли він дивився на неї. Його очі блищали більше, ніж каламутні води, що оточували їхній маленький човен. Це був не той байдужий, холодний погляд, яким він дивився на Теллу два дні тому, одразу після того, як визволив її з колоди карт, а потім безсердечно покинув. Сьогодні він усміхався, як злий принц, що втік від зірок, готовий забрати її на небеса.

Непрохані метелики запурхали в Теллиному животі. Він і досі був найкрасивішим брехуном з усіх, кого вона

коли-небудь бачила. Але Телла не збиралася дозволити Легенді зачарувати її так само, як це було під час Каравалу. Вона зірвала капелюха з його гарненької голови, розгойдуючи крихітний човник.

Він із легкістю схопив капелюх. Його пальці рухалися так швидко, аж вона подумала, що він передбачив її реакцію, та сидючи навпроти нього, Телла розгледіла, як посмикуються м'язи вздовж його гладенької лінії підборіддя. Хоча вони перебували уві сні, де мерехтливе небо по краях набуло каламутно-фіолетового відтінку, наче кошмари причаїлися поруч, та рухи Легенди були різкими, як точні штрихи пера, і живими, як свіжа рана.

— Я гадав, ти будеш рада мене бачити, — мовив він.

Вона обдарувала його своїм найзлішим поглядом. Біль від їхньої останньої зустрічі ще не встиг затягнутися, щоб його приховати.

— Ти пішов. Покинув мене на тих сходах, коли я не могла навіть поворухнутися. Джекс відніс мене назад до палацу.

Легенда скривив губи у похмурій усмішці.

— Значить, ти не збираєшся мені цього пробачити?

— Ти навіть не попросив вибачення.

Якби він так зробив, вона б йому пробачила. Вона хотіла пробачити йому. Вона хотіла вірити, що Легенда не так вже й відрізняється від Данте, і що вона була для нього чимось більшим, ніж просто іграшкою, з якою він хотів побавитися. Вона хотіла вірити, що він покинув її тієї ночі, бо злякався. Але замість того, щоб розкаюватися у скоєному, він виглядав роздратованим тим, що вона досі злиться на нього.

Небо темнішало, коли купчасті фіолетові хмари перетинали півмісяць, розділяючи його на два шматки, які стояли в небі, ніби розколота усмішка.

— Я мав бути в іншому місці.

Її надії розвіялися від холоду в його голосі.

Навколо них повітря стало курним, коли над їхніми головами вибухнув феєрверк, розбившись на яскраві відблиски гранатово-червоного кольору, нагадавши їй про феєрверк дві ночі тому.

Телла подивилася вгору і побачила, як іскри витанцювують в обрисах палацу Елентін — тепер уже палацу *Легенди*. Насправді вона захоплювалася тим, що Легенда примудрився переконати Валенду в тому, що він і є справжній спадкоємець престолу Меридіальної імперії. Але водночас цей обман нагадував їй, що життя Легенди складалося з суцільних ігор. Телла навіть не знала, чи бажав він трону заради влади, чи заради престижу, чи просто хотів розіграти найбільшу виставу, яку коли-небудь бачила імперія. Можливо, вона так ніколи й не дізнається.

— Тобі не обов'язково було корчити з себе такого холодного і жорстокого, коли ти пішов, — сказала вона.

Легенда важко зітхнув, і раптовий порив голодних хвиль накотився на човен. Судно гойднулося вузьким каналом, що вів їх до осяйного океану.

— Я ж казав тобі, Телло, — я не герой твоєї історії.

Але замість того, щоб піти, він нахилився ближче. Ніч ставала теплішою, коли він дивився в її очі так, як вона хотіла, щоб він дивився їй в очі, коли вони востаннє бачилися. Від нього пахло магією і розбитим серцем, і щось у цьому поєднанні змусило її подумати, що, попри його слова, він *хотів* бути її героєм.

А може, він просто хотів, щоб вона продовжувала хотіти його.

Хоч Каравал і закінчився, але ось Телла опинилася уві сні з Легендою, пливучи над водами зоряного пилу і півночі, а з неба продовжували падати феєрверки, наче небеса хотіли увінчати його короною.

Телла намагалася зупинити феєрверк — зрештою, це був її сон, — але Легенда, здавалося, повністю контролював його. Що більше вона боролася зі сном, то більше він зачаровував її. Повітря ставало солодшим, а кольори — яскравішими, коли русалки з косами кольору морської чайки та перламутрово-рожевими хвостами вистрибували з води й махали Легенді рукою, перш ніж пірнути назад.

— Ти такий самовпевнений, — сказала вона. — Я ніколи не просила тебе бути моїм героєм.

Дві ночі тому вони з Легендою принесли себе в жертву — вона прирекла себе на полон у Колоді Долі, — частково для того, щоб убезпечити його, — а він звільнив Мойр, щоб урятувати її. Його вчинок був найромантичнішим із того, що коли-небудь робили для неї. Але Телла хотіла більшого, ніж романтики. Вона хотіла його справжнього.

Але вона навіть не була впевнена, чи існує справжній Легенда. А якщо й існує, то вона сумнівалася, що він підпускає до себе людей настільки близько, щоб вони могли побачити його.

Він знову насунув на голову капелюха і мав справді надзвичайний вигляд, — майже до болю. Але водночас він був значно більше схожий на образ Легенди, ніж на справжню людину, або ж на Данте, якого вона знала і в якого закохалася.

У Телли стиснулося серце. Вона ніколи не хотіла ні в кого закохуватися. І в цю мить вона зненавиділа його за те, що він викликав у неї *стільки* почуттів.

У небі вибухнув фінальний феєрверк, перетворивши весь краєвид на найяскравіший відтінок блакиті, який вона коли-небудь бачила. Це було схоже на колір здійснення бажань і втілення фантазій. А коли іскри падали, вони видавали таку чарівну мелодію, що сирени могли б позаздрити. Він намагався приголомшити її. Але приголомшення було схоже на романтику — щось напрочуд дивовижне, поки триває, та не може тривати довго. А Телла все ще хотіла більшого. Вона не хотіла стати ще однією безіменною дівчиною в численних історіях про Легенду, з тих, які вірять кожному його слову, тільки тому, що він перехилився через човен і подивився на неї очима, в яких танцювали зірки.

— Я тут не для того, щоб боротися з тобою, — Легенда підняв руку, ніби хотів дотягнутися до неї, але потім його довгі пальці опустилися через низький борт човна і бездіяльно заграли з опівнічною водою. — Я хотів перевірити, чи отримала ти мою записку, і запитати, чи хочеш ти отримати приз за перемогу в Каравалі.

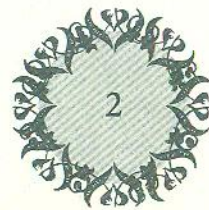
Вона вдавала, що замислилася, хоча насправді вивчила напам'ять кожне слово. Привітавши її з днем народження і запропонувавши приз, він дав їй надію на те, що йому все ще не байдуже. Він сказав, що чекатиме, коли вона прийде і забере приз. Але він не попросив вибачення за те, що завдав їй болю.

— Я читала повідомлення, — сказала Телла, — але мене не цікавить приз. З мене досить ігор.

Він розсміявся низьким і до болю знайомим тоном.

— Що тут смішного?

— Те, як ти вдаєш, що наші ігри закінчилися.

Донателла

Легенда був схожий на розбурханий буревій. Його волосся було розкуйовджене вітром, прямі плечі припорошені снігом, а гудзики пальта були зроблені з льоду, коли він наближався крижано-синім лісом, вкритий інеєм.

На Теллі була накидка з кобальтового хутра, в яку вона щільніше закуталася.

— Виглядає так, ніби ти намагаєшся мене обдурити.

Хитра посмішка ковзнула по його вустах. Напередодні ввечері він здавався ілюзією, але сьогодні він більше виглядав як Данте, одягнений у знайомі відтінки чорного. Але хоча Данте зазвичай був теплим, Телла не могла не припустити, чи не відображає холодна температура сну справжній настрої Легенди.

— Я лиш хочу знати, чи бажаєш ти отримати свій приз за перемогу в Каравалі.

Хоч Телла і провела половину дня, гадаючи, що ж це за приз, але змусила себе притлумити цікавість. Коли Скарлет виграла Каравал, вона отримала бажання. Теллі не завадило б отримати бажання, але вона відчувала, що